

kom der en syg Uro over ham, og han tilbragte flere søvnløse Nætter.

I den lille By var Sindene i de Dage optaget af Planerne til en Udvidelse af Kirkegaarden, og en Aften læste man i Avisen en indsendt Artikel om Sagen, undertegnet „Kresten Sørensen, Urmager“. Artiklen vakte Opsigt, fordi den ret uforbeholdent kritiserede Borgmesterens og andre fremragende Byraadsmedlemmers Standpunkt. Den hidtil navnløse Indflytter i Snadregaden var i nogle Dage Byens mest omtalte Person. Folk, som han slet ikke kendte, opsøgte ham i hans Butik for at takke ham for hans modige Indlæg. Herefter tvivlede han ikke længer om sit Kald men fortsatte tillidsfuldt sin reformatoriske Gerning. Ved et Borgermøde om Sagen tog han Ordet og vandt paany Folkestemningen for sig, hvorefter Byens Magthavere fandt det raadeligst at gøre den farlige Mand Tilnærmelser.

Længe før Tyge havde tilkæmpet sig en Plads i Folketinget, sad Kresten i Kolding Byraad, var Medlem af det ansete Ligbroderlav og Næstformand i Haandværkerforeningen. Samtidig havde hans Forretning blomstret, saa han kunde købe sig en Ejendom paa Hovedgaden, hvor han indrettede Butik med et Kontor i Stuen og en smuk Beboelse ovenpaa.

Et Par Mil fra Byen, i en lille Landsby ude ved Havet, boede Broderen Jørgen — Skolelæreren. Han var tidlig bleven Enkemand og levede ensomt med sine to Børn, to blaaøjede Sønner, der var Tvillinger.

Den bringebrede Mand med det vildtvoksende Skæg gjorde et sløvt Indtryk, naar man ikke saae hans Øjne, der var fulde af Bekymring, tunge af Selvprøvelse og megen Grublen. Han var i al Enfoldighed en aandeligt vaagen Mand, der tilhørte det samme politiske Parti som Tyge og selv engang havde drømt dybe Holger Danske-Drømme om Kæmpedaad og Ry.

Tæmmelig regelmæssigt en Dag hver anden Maaned tog han ind til Kolding for at gøre Kresten og hans Familje et Besøg, og han havde da altid sine to Dreng med sig, for at de ikke skulde være uden Opsigt.

De kom gerne til Byen om Formiddagen ved Ellevetiden, og